

Сваки злочин захтева казне без обзира на националност жртве и починиоца. Све док је дисонантних ставова и појединаца и судова о злочинима “наших” и “њихових” нема истинског помирења међу народима

Хрватска се увелико припрема за обележавање годишњице злочина на Овчари код Вуковара који се десио 20. и 21. новембра 1991. након што су снаге ЈНА, ТО и добровољачке јединице заузеле Вуковар, којег су, до тада, неколико месеци држале хрватске снаге.

Том приликом, из вуковарске болнице одведено је између 255 и 264 особе, од којих су се неки затекли у болници зато што су били болесни, а неки да би маскирани у болеснике избегли евентуалну освету за злочине које су починили над Србима и припадницима ЈНА док је град био под њиховом контролом. Међу њима било је цивила и војника, већином Хрвата, неколико Срба, Бошњака и Мађара, те по један Француз и Немац. Након тријаже у граду одвезени су аутобусима према Пољопривредном добру Овчара, где им се губи траг.

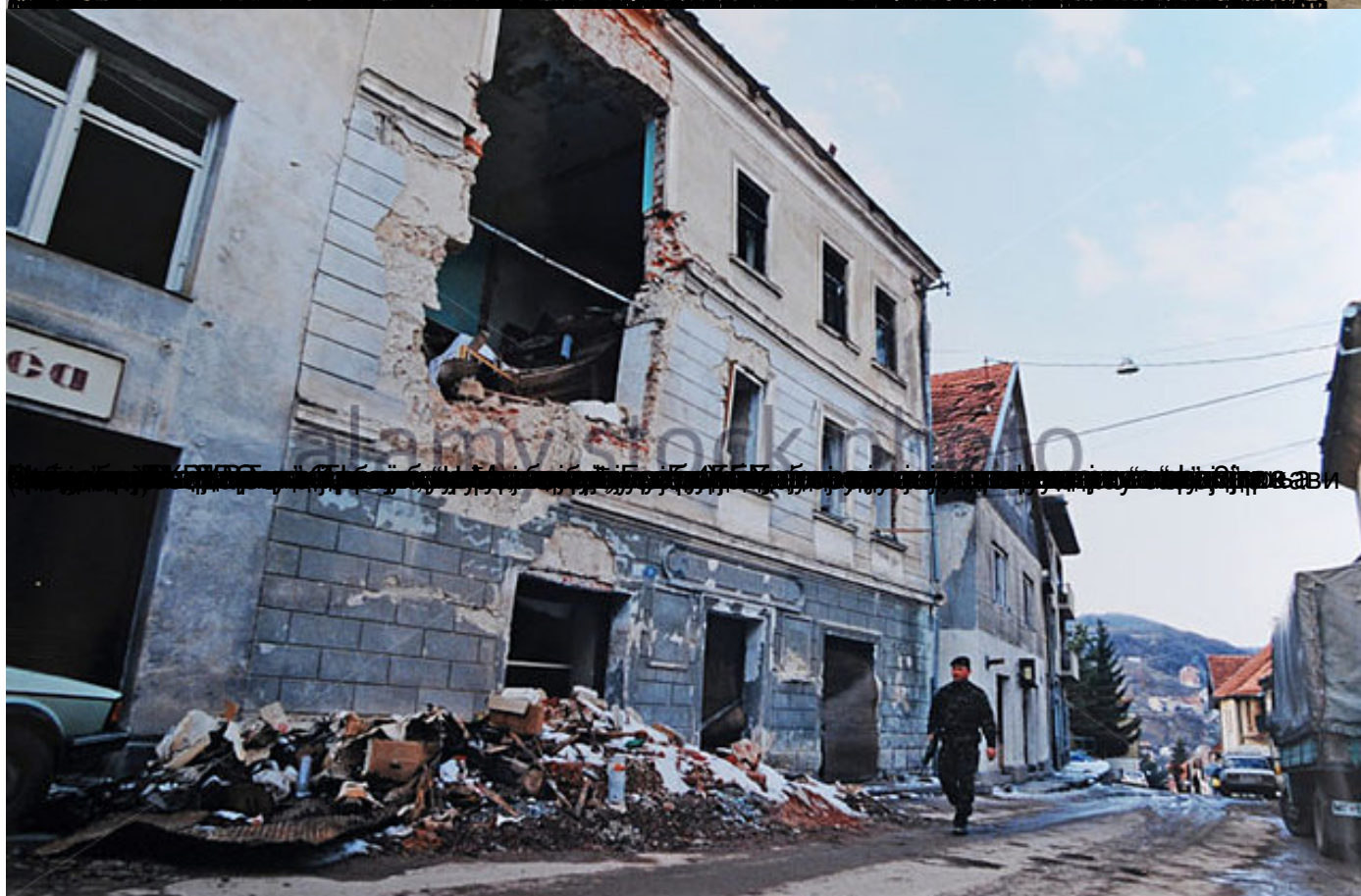
У јесен 1996. хашки истражиоци су из једне масовне гробнице у близини Овчаре ексхумирали 200 тела, од којих је до сада идентификовано 194, док се око 60 још воде као нестали, мада је и њихова судбина извесна. Међу ексхумираним жртвама су биле две жене, те по један шеснаестогодишњак и седамдесетогодишњак.

Страшан је то злочин без обзира на статус и пол жртава.

За тај злочин многи су до сада процесурани: Хашки трибунал је правоснажно осудио двојицу официра ЈНА (Мркшића на 20, Шљиванчанина на 10 година, а Радића је ослободио). Судило се и Хаџићу, против којег је поступак обустављен због тешке болести, од које је недавно и преминуо. Судило се и Докмановићу, ратном градоначелнику Вуковара, који је пре изрицања пресуде извршио самоубиство у Схевенинггену. И Шешељу се судило, али је недавно неправоснажно ослобођен. Тужилаштво за ратне злочине у Београду оптужило је укупно 20 особа за овај злочин, од којих су 15 били правоснажно и осуђени на 207 година затвора, али ту пресуду је укинуо Врховни касациони суд Србије и поступак се понавља пред Апелационим судом у Београду. И хрватски суд је осудио Ивицу Вулетића из Панчева, пре него што је Овчара ексхумирана, иако није био ни близу Овчаре.

Сваки злочин захтева и адекватне казне. Тај принцип би требало да буде универзалан, без обзира на националну, војну или државну припадност жртве и починиоца. Међутим, на нашим просторима тај принцип се у пракси не примењује. Ево и примера о којем се ових дана много говори.

Догађај се десио у јесен 1995. за време окупације Мркоњић Града у операцији познатој под називом “Јужни потез” коју су извели припадници ХВ и ХВО. Жртве су углавном Срби који су ту живели или бранили то подручје. По подацима Центра за истраживање ратних злочина РС, за два месеца окупације тога града и околног подручја убијене су 364 особе, међу којима 137 цивила, од којих је 81 било старије од 65 година. Међу убијеним цивилима било је 46 жена, од чега је 31 била старија од 65 година. Највише их је убијено 10. и 11. октобра након погибије заменика команданта Четврте гардијске бригаде Андрије Матијаша Паука на прилазу граду.

www.alamy.com - C5MT1K